

Câteva cuvinte despre mine

De la vârstă fragedă, am simțit nevoia să-mi aștern pe hârtie gândurile și emoțiile și totuși până acum nu am încercat să public de parcă îmi scriam doar mie când de fapt în mod paradoxal dintotdeauna acesta era modul meu de a comunica deschis cu semenii mei, cu lumea. Cu toată dragostea mea mare pentru literatură, m-am dedicat celeilalte pasiuni, carierei de muzician, în special celei de dascăl care m-a împlinit. Totuși după ani de acumulări și metamorfoze, am înțeles că doresc și pot să mă fac auzită și înțeleasă la o scară mai mare, că pasiunea de a dăruii lumii din mine, din trăirile mele va învinge bariera fricii și a incertitudinii.

Cartea mea de debut „*Pe drumuri de sticlă*” a fost publicată prima dată în Israel de Editura „Familia” iar anul trecut în a doua ediție revizuită de către editura clujeană „Școala Ardeleană”. Îi mulțumesc din suflet poetului și scriitorului Virgil Rațiu care m-a încurajat și m-a susținut.

Cartea o gândesc de ani de zile. Se bazează în mare parte pe o combinații de fapte reale care m-au tulburat, desigur și ficțiune, o împletitură de transformări pe care cele două personaje principale le trăiesc în perioada atât de tulbure și controversată a României între 1960 și 1976. Cele două personaje sunt: Tatiana, fiica unui mare Șef de la Securitate, adus direct din Moscova cam prin anii 1947 pentru a ajuta la construirea comunismului în România și Luciana, fiica cea mai tânără a unui preot ortodox cunoscut și iubit în Cluj. Acțiunea se petrece în inima Ardealului, pământ atât de complex din punct de vedere etnic și istoric. Finalul dramatic lasă multe semne de întrebare sau poate este exact rezultatul dilemelor și parcurgerii cu stângăcie și nepricepere a acestui drum sinuos de sticlă, mult prea fragil.

Povestea este doar un suport în care să-mi spun gândurile și părerile foarte sincer și deschis văzute dintr-un unghi de vedere mai puțin abordat și în același timp, de a face cunoscute aspecte despre care nu știu să se fi scris. În afară de asta, povestea are loc într-un anumit spațiu și timp determinate istoric, dar frământările și zbuciumul celor două fete, devenite apoi adolescente și tinere, cele două personaje principale ale romanului, ne aparțin tuturor deoarece pe toți ne marchează anii copilăriei și experiențele uneori dramatice ale vieții.

Nu este vorba despre povestea în sine (Există povești fără de sfârșit) ci de modul în care cu ajutorul unei povești, se pot transmite emoții, un mod poate aparte de a privi viața, o platformă în care cititorii să se poată oglindi și chiar să descopere perspective noi, proces pentru care nu există graniță și vârstă.

Cred că ar fi bine venit în acest context să amintesc câteva din aprecierile pe care scriitorul Virgil Rațiu le-a oferit cărții mele.

Citez: Romanul "Pe drumuri de sticlă" de Delia Bodea Jacob- o scriitoare aflată în ascensiune- ține de epicul dramatic al dragostei spiritualizate. Naratiunea se desfășoară în siajul unui iureș captivant de întâmplări și evenimente departe însă de a fi integrat epicului de acțiune detectivistă. În plină epocă dominată de deceniile așa-zise "de aur" din România, povestea iubirii dintre Tatiana, studentă la Muzică și Many, poet, rebel și răzvrătit, capătă treptat accente dramatice cu inserții de epos politic, mai cu seamă aplicate cercurilor intelectualității, ale căror minți au fost subjugate de conducerea țării.

Sau câteva propoziții publicate în revista „Babel” de către D-na Dr. în muzică Monica Noveanu.

Citez:

„ **Delia B. Jacob** a emigrat în Israel în anul 1985, alături de soțul ei împreună cu cei doi copii ai lor, într-o perioadă dificilă pentru România. Stabilită în orașul Haifa, și-a desfășurat în continuare activitatea de muzician atât ca pedagog la Conservatorul de Muzică din Tel Aviv, cât și ca instrumentist, la Filarmonica din Haifa. Legăturile ei cu România au rămas la fel de profunde, nu numai prin familie și prieteni, ci și prin acel sentiment de apartenență, ce nu poate fi șters... Asemenea altor tineri din generația ei, cititul unei literaturi de calitate era o preocupare principală, ceea ce și-a pus amprenta adânc în cultura și imaginația ei. Elementele autobiografice legate de familie, prezentate cu căldură, respect și dor, dezvăluie o personalitate specială. Descrierea vieții de la Conservator, cu idealuri, prieteni, speranțe, relații interetnice, este reală fără ascunzișuri. În această frescă de epocă se naște o poveste, în parte, inspirată din realitate, în parte ficțiune, elementul de legătură fiind autoarea însăși, implicarea ei în poveste îi dezvăluie și mai mult personalitatea, care fiind o natură artistică, pendulează între vis și realitate. Ea apare, asemenea personajelor de basm care pătrund într-un tablou sau într-o oglindă, descoperind o altă lume și încercând să o facă mai bună.”

Romanul a fost de curând tradus în limba engleză sub titlul („ Walking on Glass”) de d-na Lector Univ. Dorina Loghin, urmând ca după o ultimă corectură și verificare, să fie de asemenea publicat și lansat.

Lucrez de doi ani la o carte mai complexă, un fel de tetralogie, o saga de familie „Destine mici pe drumuri imperiale, Viena-Cluj-Viena”. Sper până la sfârșitul anului să o termin. Am, ce am cu drumurile, nu-i așa?

Am fost nu demult întrebată de ce scriu? De ce este atât de important pentru mine? Am răspuns cu ușurință și promptitudine: este o nevoie intimă și profundă de a mea deja din copilărie de a-mi deschide sufletul, încercând în felul acesta de fapt să-l cunosc și să-l înțeleg mai bine. Apoi am fost întrebată de ce vreau să public ? Mi-a fost mult mai greu să răspund:

Caut apreciere? Desigur, cine nu așteaptă aprecierea și aprobarea semenilor? Aș vrea ca într-o bună zi să mi se recunoască calitățile și să-mi văd visul de a fi

considerată scriitoare, împlinit. Dar totuși nu acesta este motorul de propulsare.

Caut celebritate? Este schimbătoare, relativă și efemeră. Sincer, nu mă interesează suficient.

Bani? Da, mi-ar place în măsura în care acest lucru ar însemna aprecierea valorică a ceea ce investesc din toată inima.

Atunci ? Cred că cea mai apropiată de adevăr este dorința mea de a dăruî din simțămintele și convingerile mele fiind încredințată că asta ar putea avea ecou în mintea și inima cititorilor. Pentru mine cărțile au avut și au un impact foarte adânc în formarea mea și în devenirea mea. Simt că și eu de pe poziția mea sinceră, pot dăruî cititorilor o parte din mine și din emoția mea, din felul meu de a percepe viața. Acesta este motivul pentru care scriu, public și doresc să fiu citită. De curând mi s-au publicat în ultimul număr al revistei „*Neuma*” și câteva poezii.

Înainte de a ne despărți, în loc să citesc un fragment din roman, aș prefera să vă fac cunoscută ultima poezie care am scris-o la aniversarea zilei de naștere a partenerului meu de viață, adevărat tovarăș la bine și la rău, simbol de dăruire și devotament.

Tăcerea vorbește
În fulgii de zăpadă
Ce se topesc în gene.

Tăcerea vorbește
În ochiul ostenit
Chircit în podul palmei.

Dar...chiar și atunci când geme
În bulgări de rușine
Și-n gheme vinovate
Rostogolite-n scârnă,
Tăcerea tot vorbește.

Tu ai știut mereu
Ai știut fără să crezi:
Tăcerea mea-i iubirea
Un colț curat de cer
Izvor neprihănit
Cu iz de începuturi.

Dar este deopotrivă

Un bulgăre de cioburi
Ce se înfige-n palmă
Și zdruncină culcușul
Pasărei dintâi.

Iubirea-i pretutindeni
În inima trudită,
Ca ploaia torențială
Sub pleoapele albastre
Ce ne inundă vrerea,
O răsuflare crudă,
Amară, fără vină.

Cu țipete de fluturi
Iubirea sparge zidul,
Sfărâmă orizonturi
Ea curge pretutindeni
În unghere de viață
În unghere de moarte,
Acum, aici
De-a pururi.

Mulțumesc pentru atenție și sper într-o cunoaștere viitoare mai profundă.